

nansministeriet, under hvilket Ministerium i Forvejen Inddrivelse af idømte Konfiskationsbeløb m. v. sorterer, og såaledes at det umiddelbare Tilsyn udenfor København henlægges til Skifteretterne, der har en ikke ringe Erfaring fra deres Virksomhed med Behandling af Konkurs- og Dødsboer. I København har man imidlertid ikke anset det for rigtigt og heller ikke praktisk gennemførligt at foreslaa en Ændring i den nugældende Ordning, hvorefter Tilsynet udøves af Københavns Krisepoliti.

Til § 3.

I den norske Landssvikanordning og en provisorisk Anordning af 10. August 1945 om Tillæg til Landssvikanordningen er der fastsat meget detaljerede Regler om Opførelse og Afvikling gennem Konkurs eller paa anden Maade af de under Forvaltning staaende Boer.

Tilsvarende Regler har man ikke anset det for paakrævet at foreslaa her i Landet, hvor Antallet af saadanne Boer vil blive langt mindre end i Norge. Man har dog imidlertid anset det for nødvendigt, at Administrator faar Mulighed for ved Indkaldelse af sigtedes Fordringshavere at tilvejebringe en fuldstændig Oversigt over sigtedes Formueforhold, saaledes at Administrator, hvis domfældte efter Straffesagens Afslutning er insolvent, kan have et sikkert Grundlag for eventuel Konkurs eller Forhandlinger om Likvidation eller anden Ordning.

For at Administrator kan opnaa den ved Indkaldelsen tilsigtede fuldstændige Oversigt over den sigtedes Formueforhold, er det nødvendigt, at der aabnes Mulighed for at opnaa en retlig Prøvelse af anmeldte Fordringer og fremsatte Krav, og denne Prøvelse er foreslaaet henlagt til Skifteretterne. Som en Paralel til en saadan Rekurs til Skifteretterne henvises til den Ret, der ved Skiftelovens § 76 er hjemlet privat-skiftende Arvinger til at forelægge Stridsspørgsmaal for Skifteretten. Man har i det foreliggende Tilfælde anset denne Vej for mere naturlig end at henvise Administrator til ligesom i Eksekutorboer at gaa til de almindelige Domstole.

Til § 4.

Som anført i de indledende Bemærkninger maa den ved § 6, Stk. 2, i Loven af 28. August 1945 hjemlede Forvaltning anses som en generel Beslaglæggelse af særegen Art, og det kan formentlig derfor antages, at Forvaltningen medfører de samme Rets-

virksomheder i Forhold til den sigtedes eller domfældtes Kreditorer som en i Medfør af Retsplejelovens Kap. 68 iværksat Beslaglæggelse. Hvor vidtgaaende disse Retsvirkninger er, ligger imidlertid ikke klart. Ved en Østre Landsrets Kendelse (U. f. R. 1932 p. 825) er det fastslaaet, at en Udlægshaver, der havde foretaget Udlæg i et ved ulovlig Valutahandel indvundet Pengebeløb, som var taget i Bevaring af Politiet og som 4 Dage efter Udlæget blev beslaglagt, ikke kunde forlange Beløbet udleveret. I Overensstemmelse med denne Kendelse maa det formentlig antages, at en generel Beslaglæggelse eller Forvaltning efter Værnemagerlovens § 6 i hvert Fald maa medføre den Retsvirkning, at de under Forvaltning staaende Midler og Effekter uanset stedfundne Udlæg eller andre Retsforfølgningsskridt ikke kan forlanges udleveret til Forauktionering. Dette Standpunkt synes ogsaa indtaget af Østre Landsret i en den 25. Marts 1946 afsagt Kendelse. Derimod kan det ikke fra de citerede Kendelser udledes, at en Beslaglæggelse eller Forvaltning udelukker selve Foretagelsen og Registreringen af Udlæg og anden Retsforfølgning, hvilket heller ikke er antaget i nogle af Vestre Landsret afsagte Kendelser.

Da Formaalet med den her omhandlede Beslaglæggelse og Forvaltning er at sikre Statens Krav paa Bøder og Konfiskationsbeløb, og da Størrelsen af disse Krav først bliver fastslaaet ved Dommen, saaledes at Kravene ikke forinden Dommen kan danne Grundlag for Kreditorforfølgning, synes det indlysende nødvendigt, at andre Kreditorer maa afskæres fra at kunne søge Fyldestgørelse i Skyldnerens Værdier, idet de herved vilde kunne opnaa en ubegrundet Prioritetsstilling i Forhold til Statens Krav og efter Omstændighederne helt udelukke Fyldestgørelse af Statens Krav.

Udelukkelsen af Kreditorforfølgning er imidlertid ogsaa nødvendig af Hensyn til Kreditorerne selv. Erfaringen har vist, at der foretages meget faa Udlæg i de under Beslaglæggelse eller Forvaltning staaende Værdier, og dette skyldes utvivlsomt, at det store Flertal af Kreditorer holder sig tilbage fra Retsforfølgning, idet de med Føje regner med, at det offentlige, der etablerer Beslaglæggelsen eller Forvaltningen, ogsaa drager Omsorg for Gennemførelse af et „Ligelighedsprincip“.

Som anført i de indledende Bemærkninger har man bl. a. ved Gennemførelsen af Reglerne i Lovforslagets § 1 søgt at skabe yderligere Sikkerhed for Forsvarligheden af de etablerede Forvaltninger ogsaa for der-